

Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan
Sub Apa Dragonului Strâmb

Copyright © autorii povestirilor
Copyright © TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzilor, nr. 5, București
email: editura@tritonnic.ro
www.tritonnic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Sub Apa Dragonului Strâmb – Volum de povestiri fantasy și
fantastice - Coordonatori: Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan
– București: Tritonic Books, 2019

ISBN: 978-606-749-413-6

I. MATEI, TEODORA (coordonator)
II. BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ (coordonator)

821.135.1

Editor: BOGDAN HRIB
Bun de tipar: septembrie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

Sub Apa Dragonului Strâmb

Volum de povestiri fantasy și fantastice
Coordonatori: Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan

București, 2019

CUPRINS

Scurtă introducere.....	7
Daniel Timariu – Octavia.....	10
Anamaria Ionescu – Satul Părăsit.....	50
Lucian-Dragoș Bogdan – Prințul din Çeretkipi.....	82
Lucian-Vasile Szabo – Podul Traian iese din ceață.....	128
Teodora Matei – Erik și Dragon.....	158
Liviu Surugiu – Bătrânul din Florența.....	182
Raymond Clarinard – Ca și cum nimic n-ar conta.....	197
Cătălina Fometici – Blestemul lui Timur.....	226
Monica Ramirez – Portal spre o dimensiune secretă.....	262
Dănuț Ungureanu – Sub Apa Dragonului Strâmb.....	286

SCURTĂ INTRODUCERE

Poate că volumul perfect n-a fost publicat până acum și nici nu va fi scris vreodată. Poate că, din perspectiva unui singur cititor, există deja mai multe cărți care se bat pentru cea mai înaltă treaptă a podiumului. Iar aici ar interveni specialiștii, spunând că apartenența acelora la gen e așa și-așa, că frazarea nu concordă cu tema sau că intriga e perfectă, dar personajele lasă de dorit.

Nu ne-am dorit să realizăm un volum perfect pentru că a trebuit să fim, înainte de toate, critici, apoi cititori, abia pe urmă am redevenit prietenii semnatărilor acestor povestiri. În calitate de fani ai scrierilor domniilor lor, obișnuiți cu stilurile distincte, cu principiile după care se ghidează în viață dar și în carieră, n-am vrut să intervenim asupra poveștilor doar pentru alinierea la intențiile noastre, în încercarea de a păstra cât mai mult din vocea proprie a fiecăruia.

De dragul lor, ne-am îndepărtat de ideea avută la început. Am purtat nenumărate discuții despre definiția și locul genului fantasy în literatură, despre linia extrem

de fină dintre fantasy și fantastic, precum și dintre componentele acestora. Am analizat contextul spațio-temporal în care va apărea această culegere de povestiri, segmentul de cititori căruia i se adresează. Am încercat să-i găsim un loc pe piața de carte românească, la acest moment.

Așa cum, poetic, spuneam mai demult că o culegere de povestiri e ca o cutie cu bomboane cu diferite arome, sperăm că textele selecționate vor seduce și răpi lectorul, pentru un timp, din lumea cunoscută și-l vor purta în altele (sperăm noi, în cât mai multe).

Teodora Matei
Lucian-Drașoș Bogdan

Din 2016, când a debutat cu un volum SF și unul polițist (*Amețeli postlunice și Fete în roșu și alte povestiri*), **Daniel Timariu** a demonstrat că e un om de echipă, îmbinând lucrul la proiectele proprii (*Tenebre. Cazul Laura și Tenebre. Labirintul*) cu contribuțiile la cele colective SF (3.4 și 3.5) sau Noir (*Domino, Domino 2: Misterele Râșnovului, Noir de București, Gastro Noir*). A coordonat volumul *Noir de Timișoara*.

Neputând rezista propunerii noastre de a ni se alătura la proiectele romance, a oferit două povestiri remarcabile în *Schițe de iubire și Castele de nisip*. Povestirea *Bodies to let* i-a fost inclusă în volumul SF tradus în engleză *East of a known Galaxy*.

Octavia e ruptă din universul *Tenebrelor*, oferind fanilor deja declarați încă un moment de încântare, o anchetă în stilul caracteristic al detectivului celor două lumi, Alexandru Theodor Anghel, ajutat de prietenul patruiped Qiqirn, dar și de misteriosul satir Otis și de goblina Penbels, veșnic îndrăgostită de omul ce poate tranzita cele două tărâmurii.

OCTAVIA

Octavia

leșisem de la Crășma Satirilor și umblam pe marginea Begheului, undeva prin dreptul restaurantului Flora. Ca niciodată, luminile Crășmei erau stinse și nu se auzea nicio muzică. De partea cealaltă a canalului, îi răspundea tăcerea stejarilor din parcul Catedralei. N-aș fi observat nimic din toate acestea dacă, deodată, liniștea n-ar fi fost tulburată de sunetul ritmat al unor pantofi cu toc înalt. Am ridicat un pic bărbia pentru a prinde zgomotul clar, neperturbat de nimic. Eram ca într-o uriașă sală de cinema, în care toți își țineau respirația. Am făcut la fel, urmărind cum sunetul devine tot mai puternic până când am știut că femeia, sau posesorul acelor pantofi cu toc, s-a oprit lângă mine.

— Alex? Alexandru Theodor Anghel?

Mi-am îndreptat capul și am dat roată cu privirea în jurul meu. Nu vedeam nimic. Nici o mișcare. Până și apa Begheului, mereu plină de cute bătrânești, era acum liniștită ca un râu de mercur. Am ridicat din umeri, dorindu-mi să nu fi băut atât de mult încât să aud voci în miez de noapte.

— Chiar el, Alex, detectivul celor două lumi.

Vocea-mi era moale, buza de jos îmi tremura. Peste ape pluteau vălătuci de abur. Probabil se întâmpla un proces natural fiziologic. Un fel de amorțeală ce avea să mă trezească a doua zi înghețat, păzind rădăcinile unui tufiș din parcul Alpinet. Mi-am făcut curaj și am continuat:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Vocea s-a auzit din nou, prinzând contur chiar în fața mea.

— Am nevoie de ajutor.

Îmi părea că ființa fragilă, cu chip de fată, făcea eforturi mari pentru a se întrupa. Eram în Lumea Oamenilor, un loc în care cu greu își făceau simțită prezența majoritatea entităților din Tenebre. Se vedea că biata făptură nu era obișnuită cu un astfel de efort, însă nici nu o puteam ajuta cu ceva.

— Sora mea, Octavia, a dispărut acum trei zile.

Avea un ten pământiu, cu pomeții alungiți încadrați de bucle castanii, uneori bătând spre negru, alteori spre roșu. Ochii, ușor migdalați, erau verzi, strălucitori, de parcă ardea un foc în spatele lor. Nu era mai înaltă decât un copil de zece ani și nici cu mult mai solidă. Doar vocea

îi trăda vârsta: aspră, venind de departe, răspândind miros de scoarță de copac, de umezeală, de pământ putred.

— Cine ești?

— Mi s-a spus că ești detectiv...

— Ce ești?

— ... Cel mai bun, dacă-mi poți găsi surioara.

— De unde vii?

O pală de aer rece m-a înfiorat, risipind bucăți din făptura tot mai transparentă

— Repede, am nevoie de ajutor! Promite-mi că mă ajuți. Că ne ajuți! Te rog!

A întins spre mine două mâini scheletice, translucide, când o nouă pală de vânt rece a făcut-o să dispară din fața mea. Doar ochii au mai stăruit o clipă.

— M-au găsit, trebuie să fug, promite-mi!

Vocea a pierit acoperită de bocănitul ritmic al tocurilor pe piatra trotuarului. Poate din cauza frigului, poate din cauza aromei de piersici și caise, de flori de cireș, de rășină de brad, din cauza ochilor ce străluceau ca două smaralde, am spus prima dată în șoaptă, apoi tot mai tare, până am fost sigur că mă aude:

— Promit... Promit. Promit!

Mi-a fost ușor s-o fac. Glasul fetei era dulce, suav, căuta ajutorul cu disperare și ce bărbat ar fi putut rezista? O întrebare retorică. M-am aruncat în acest caz ca o broască încinsă de soare printre nuferii de la Băile Felix, fără să mă gândesc o clipă că poate nu era momentul.

Afacerile începuseră să-mi meargă mai bine. Numele meu căpăta greutate, după cum îmi spusese jupân Otis. Oameni, entități diverse mă căutau. Uneori doar pentru a-mi cere un sfat, alteori pentru a-mi arăta o fotografie veche. Sună ciudat, dar nu mai este atunci când din fotografie te privesc doi ochi ce se mișcă vioi, deasupra unei guri ce rostește mereu și mereu aceleași vorbe. Ca o incantație ale cărei cuvinte nu mai pot fi înțelese, al cărei sens s-a pierdut undeva în negura timpului.

„Ce vrea să zică, omule?”

Mâna zbârcită tremură o clipă, iar eu nu-mi pot lua ochii de la ființa în culori sepia ce strigă, se ceartă cu cineva aflat dincolo de suprafața uscată a hârtiei fotografice. Ce voia să transmită, cui, sau de ce? De fiecare dată când astfel de cazuri fără șanse de rezolvare îmi erau prezentate, rămâneau în urma lor mai multe întrebări. Am dosare cu ele, puse atent în bibliorafturi, fotografiate și păstrate în calculator, accesibile prin câteva mișcări de pe tableta de care nu mă despart.

Poate era unul dintre ele. La urma urmei, cine îmi putea spune altfel?

Imediat ce ecoul pașilor s-a stins, luminile parcului au prins a pâlpa, dezvelindu-mi roiurile de insecte amețite de lumină și căldura lor. Dinspre Flora m-au asaltat sunete și lumini stroboscopice. Bega a reînceput să curgă, leneș, așa cum numai un canal de câmpie o poate face. Iar lângă mine, privindu-mă ca pe o statuie vivantă, doi

puști au tresărit, apoi au țipat bătând din palme, fugind impresionati spre terasa restaurantului. Statuia a prins viață!

M-am depărtat de zgomote reluându-mi plimbarea pe malul Begheului.

Pál

CU o seară înainte fusesem să-l vizitez pe Pál, unul dintre nenumărații veri ai lui Farkaș, lovit de o mașină și dus de urgență la Județean. Am acolo un prieten din copilărie, Nuțu, care mă anunță de fiecare dată când se petrece ceva ieșit din comun. M-a sunat că un nebun, care mai mult mârâie decât vorbește, refuză orice ajutor. Când am ajuns, nu-mi venea să cred.

— Mai și pute a câine ud. Dracu știe de unde apar ăștia, unde dorm, în pădure?

Era întins pe un pat de rezervă, transpirat, cu osul femural rupt ieșindu-i de sub piele. Mi-a venit greață, nu înainte de a-i face semn că totul e în regulă. El nu s-a liniștit, dar cei doi polițiști erau vizibil ușurați.

— Îl cunoașteți, domnule?

— Domnul doctor, i-a corectat Nuțu.

— E clientul meu, i-am mințit politicos, ducându-mi un deget la tâmplă.

Am reușit într-un final să obțin pentru el o rezervă, unde am așteptat să vină medicul trimis de Farkaș.

— Ce s-a întâmplat?

Agitația îl sleise. Caninii îi ieșiseră din gură și lungi dăre de salivă se prelingeau pe lângă ei. Părul negru, scurt, era zburlit. Avea ochii neliniștiți și limba îi atârna într-o parte. Partea animalică, vârcolacul din el, prelua controlul trupului. Era rănit, iar noaptea se așternea tot mai repede. De ce nu venea odată Farkaș, de ce nu apărea medicul haitei?

A șoptit ceva, forțându-mă să-mi aplec urechea. Gâfâia și mirosea îngrozitor.

— Nu știu, totul *tiltott*. Numa' ce ieșisem din pădure. *Menekülő*.

Îmi era neclar, ce voia să zică? Fugea sau era fugar? Cine îl fugărea? Și de ce s-a oprit? Atunci nu înțelegeam, totul era nou pentru mine. Prin sânge-mi curgea adrenalina în valuri, situația nu era prea bună. Nuțu, bunul meu prieten, bănuia unele lucruri, că prietenii mei nu erau chiar oameni obișnuiți, că nici eu nu mai eram eu, cel ce bătea munții Aninei, explorând peșterile și Cheile Nerei. Că moartea Laurei mă schimbuse într-un fel de neînțeles pentru el. Prefera să stea deoparte. Nu punea întrebări, dar nici nu voia ca eu să-i dau mai multe detalii. Aveam o înțelegere nespusă și nu vedeam de ce aș fi rupt-o chiar atunci.

— Cine te-a accidentat?

— *Autó*.

Am dat din cap.

— Fugeai prin pădure, ai ieșit și te-a lovit mașina?

A dat la rândul lui din cap.

— Nici un zgomot. *Az erdő felnőtt*.

— Nu pricep.

— Atunci ieșit din ceață *Kisasszony*. M-am speriat tare, ea plâns mult și strigat la mine. Eu fugit cât putut, apoi totul a revenit și lovit *autó*.

Vedeam că suferă, dar nu-l puteam ajuta cu nimic. Doar să-i țin pe oameni departe de el și să-l ajut să lipăie niște apă. Vorbea tot mai greu, cuvintele, în română și maghiară, se împleteau cu mârâituri sonore. Ar fi fost bine ca Farkaș cu oamenii lui să ajungă cât mai repede, până nu se întâmpla o nenorocire.

E ciudat, peste mai mulți ani mă voi reîntâlni cu Pál chiar pe terasa casei mele din Moșnița Veche. La ei în pădure era o mare petrecere. Unul din vârcolacii lui Farkaș își adusese mireasă tocmai din Munții Pădurea Neagră. De mult timp cele două haite nu mai schimbaseră sânge și acum erau în culmea fericirii. Sute de vârcolaci veneau de prin munții Carpați și Balcanici pentru a vedea cu ochii lor noua alianță. Lupii, spuneau ei cu mândrie, își recăpătau vechile teritorii din Germania. Oamenii nu pot decât să se bucure. Până atunci, dădeau iama în proviziile de vin, bine ascunse sub casa mea.

Pál, cu trupul dezgolit, pe jumătate vârcolac, tocmai scosese din pivniță un butoi de cincizeci de litri când m-a